

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרסב
עש"ק פ' תזריע-מצורע, אדר"ח אייר
ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

מרת פיגה ב"ר אהרן ע"ה קארענבליט
נפטרה ש"ק פ' שמיני, כ"ד ניסן ה'תש"פ
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י משפחתה שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד / משיחת שי"פ חזרע מצורע היחש"א

זמן הגאולה

7

ואנן חסידים נעני" אבחריייהו בנוגע לרבותינו נשיאינו / פרשת השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

9

כישתעורר משנתו - יראה שמשיח עומד אצלו בחדר... / הוראות למעשה בפועל

וילחום מלחמת ה' - וינצח

11

צריך להיות "ונתן את הבית" / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

14

"והזרתם" - לשון הפעיל / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים בפרש"י בפרשתנו

בס"ד.

נתבאר בפרש"י סאין לפרט "והזרתם" ל' נזירה מסום שהגו"ן

נופל ונבלע בדגה הבזויין, כפירוש מפרשי רס"י, לוי שהבן חמס

לא למד עדיין ענין זה. ולכן נתבאר שיסוד התיבה הוא "זר",

והגו"ן הוא לסוף נפעל.

לכאורה: בפרש"י ויחי (פס, י): "היו"ד) עיקר ביסוד.

ופעמים שנפלה המנו וככה אותיות מסמכות בלשון זה והם

נקראים עיקר נופל כגון נו"ן של נוגף ושל נוסך; ובפרש"י

שמות (ג, כב): "וכל נו"ן שהיא באה בתיבה לפרקים ונופלת

ממנו כנו"ן של נוגף נוסא נותן נוסך. (כשהיא כדברה לכו"ן ופעלים

תנקר בסו"א בחס"ף). ולכאורה אפ"ל כן גם בכו"ד שיסוד התיבה

הוא "נזר", והגו"ן הוא "עיקר נופל" - אצל גי' ונ"י לוי' ע"ל כ"א

ע"ל א"ל א"ל ע"ל (א"ל ע"ל ו-דו"ל וקא"ל) נ"ל א"ל ע"ל א"ל ע"ל ע"ל ע"ל

האם אפ"ל סכונת רס"י עם היא רק לדוגמאות שפביא

ללכאורה דוחק.

ב. "במ"ש בכתוב"ק שלשון פרש"י הוא "יסוד" ולא "סורש",

מכאן בפרש"י וראא (ס, לא) שכתב "הגו"ן סורש בתיבה" האם

הכוונה סכן הוא לשון רס"י ברוב המקומות, וז"ל ע"ל ע"ל ע"ל

Handwritten notes and diagrams in the bottom left corner, including phrases like "הקודש", "המלך", and "הגאולה".

"והזרתם" - לשון הפעיל

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ תזו"מ ה'תשל"ט (נדפסה בשיחות קודש תשל"ט ח"ב (הוצאת תשמ"ז) ע' 645 ואילך, ושם נדפס המענה בשולי הגליון)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א הדגיש את התיבות: ביסוד, עיקר נופל, של נוגף ושל נושך, נוגף נושא נותן נושך.

בתחילת הציטוט שהביאו המניחים מדברי רש"י בשמות ג, כב, הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ תיבת יסוד . .

בהמשך הקיף כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות "אפ"ל כן גם בנדו"ד" וכתב בסוף הקטע:

אבל רש"י כאן אינו כותב זה וגם לא מרמזו (אף שכפלו – בויהי ובשמות) וגם לא הביאו לדוגמא בב' הנ"ל.

בסעיף ב' מחק כ"ק אד"ש מה"מ תיבת "ב[מ]ענה" וכתב [ב]הערת. בסוף הקטע, אחר התיבות "שכן הוא לשון רש"י ברוב המקומות", כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **לבד [מ]בודדים.** והוסיף: **"הברירה" לכתוב וכ"פ בהר"ד "שורש" – מפני שנמצא כן בפרש"י וארא (ט, לא) שכתב "הנו"ן שורש בתיבה", או לכתוב "יסוד" כלשון רש"י בכ"כ מקומות, או לכתוב "עיקר (נופל)" כפרש"י הנ"ל (ויחי) [ואפשר בחיפוש המתאים, ימצאו עוד לשון עד"ז בפרש"י].**

ועוד וג"ז עיקר: (1) צ"ע בכת"י רש"י הבכולם כתוב שורש. (2) צ"ע אולי דוקא "שורש" מתאים לשלול הקס"ד דחילוף אות יסודית (משא"כ שלילת הוספה על היסוד).

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

איך לפעול את התגלות המשיח תיכף ומיד

השאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" - מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"י) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח? ● ההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה כפועל ממש ● ועל של פועל באתי - ובודאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום: כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד - על כאו"א מישראל להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה ● קטעים משיחת ש"פ תזריע-מצורע, ו' אייר ה'תנש"א - מוגה

א. התחלתו [של פרק שני דאבות הוא:]:
 "רבי אומר איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם":

ובהקדם הדיוקים במשנה זו - ומהם': (א) "איזו היא דרך ישרה" - הרי מקרא מלא דיבר הכתוב² "ישרים דרכי ה'", (ב) "(שיבור לו) האדם" - "אדם" דייקא, ש"אדם הוא במדרגה גדולה . . שלימו דכולא" (כנ"ל*), (ג) הקשר לבעל המאמר - "רבי אומר" - רבינו הקדוש, ולא בשמו ("רבי יהודה הנשיא", כפי שנזכר תיכף במשנה שלאח"ז), אלא בתואר "רבי".

(1) בהבא לקמן - ראה גם סה"ש תש"נ ח"ב ע' 420 ואילך. ועוד.
 (2) הושע יד, יו"ד.

(* ס"ד בהשיחה (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 492).

ויש לומר הביאור בזה - בהמשך להאמור לעיל בנוגע להתגלות וביאת המשיח:

רבי (רבינו הקדוש) - עליו נאמר (בזמנו) "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה", דאף שהי' "חסיד גמור", שגמר עבודתו³, אעפ"כ הי' סובל תחלואים, תחלואי הגלות, כמו משיח (ששמו "חיוורא דבי רבי", "מצורע של בית רבי"), שעם היותו בתכלית השלימות, סובל וכואב תחלואי הגלות (כנ"ל*).

ותוכן מאמרו - "רבי אומר איזו היא דרך

(3) ע"ד הפירוש ב"צדיק גמור" - "מלשון כלי שנגמר מלאכתו" (לקו"ת דרושי סוכות פא, א).

(* ס"ב בהשיחה (סה"ש שם ע' 490).

ישרה שיבור לו האדם": "האדם" – קאי על "אדם הזה (ש"הוא במדרגה גדולה . שלימו דכולא") כשמוכשרין מעשיו ותיקן כל הדברים . רק פסולת שבסוף לבושו עדיין לא נתברר כו" מצד ענין הגלות – כמו רבי; ובדורנו זה – דור האחרון של הגלות, עקבתא דמשיחא, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה שהיו צריכים להעשות במשך זמן הגלות – י"ל שכל בני"הם בדרגא זו.

והשאלה היא: כיון שכבר נסתיימו "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" – מהי ה"דרך ישרה" (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בני"ה) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?⁴

והמענה לזה – "כל שהיא תפארת לעושי ותפארת לו מן האדם":

"תפארת" – קאי על התורה ("תפארת זו מתן תורה"), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה, "תפארת לעושי") ושוב (המשכה למטה, "תפארת לו מן האדם"), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים . . שעי"ז מתגלה ענינה האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי גלות (כנ"ל").

ויש להוסיף בביאור הטעם שהתורה (תפארת) היא "דרך ישרה" להתגלות והבאת המשיח – ע"פ הידוע⁵ שבמשיח צדקנו ישנם ב' ענינים: מלך (המלך המשיח) ורב (שילמד

4 ומתחיל מהתגלות וביאת המשיח שבכאו"א מישראל, כידוע שהפסוק "דרך כוכב מיעקב גו" שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה), קאי גם על כאו"א מישראל (ירושלמי מע"ש פ"ד ה"ו), כיון שיש בו ניצוץ מנשמת משיח (מאור עינים ס"פ פינחס).

5 אוה"ת פרשתנו (כרך ג) ע' תתטז. ובארוכה – שהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך.

(* ס"ד"ח בהשיחה (ס"ה"ש שם ע' 494-5).

תורה את כל העם), והחילוק שביניהם, שענין ה"מלך" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן מקיף שנעשית ע"י הביטול דקבלת עול מלכותו, וענין ה"רב" שבמשיח מורה על ההשפעה באופן פנימי שנעשית ע"י לימוד התורה עד שחשיב "כאילו ילדו", ויש לומר, שצירוף שניהם (מלך ורב, מקיף ופנימי) יחדיו מורה שגם האורות עליונים שלמעלה מהתלבשות בכלים (כ"א באופן מקיף בלבד) נמשכים ומתגלים בכלים (באופן פנימי), בכח התורה ("תפארת").

ב. [.] וביאור ה"דרך ישרה" להתגלות וביאת המשיח ע"י "מלכות שבתפארת" – בנוגע למעשה בפועל:

ובהקדמה – שכיון שמשיח צדקנו עומד לבוא תיכף ומיד, אבל עדיין לא בא בפועל, שלכן דרושה ההשתדלות האחרונה ("סוף לבושיו") של כאו"א מישראל להביא את המשיח, צריכה להיות הפעולה (לא ע"י מלכות בטרתה, ענינו של מלך המשיח עצמו, אלא) ע"י "מלכות שבתפארת", כלומר, ענינו של המשיח (מלכות) כפי שהוא בתורה (תפארת), כאמור לעיל (ס"א) שע"י התורה (ענינו של משיח בתור "רב") נמשכים ומתגלים האורות עליונים דהגאולה (ענינו של משיח בתור "מלך") באופן פנימי.

ובפשטות: "תפארת" – הו"ע לימוד התורה, ו"מלכות שבתפארת" – הוא לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני הגאולה שנתבארו בריבוי מקומות⁷,

– בתורה שבכתב (ובפרט "בדברי הנביאים . . שכל הספרים מלאים בדבר זה"⁸) ובתורה שבעל פה, בגמרא (ובפרט במסכת סנהדרין

6 סנהדרין יט, סע"ב. פרש"י במדבר ג, א.

7 ונקל למוצאם – ע"י ספרי המפתחות (שרבו בדורנו זה) על סדר הא-ב, בערכים המתאימים: גאולה, משיח, וכיו"ב.

8 רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ב.

נותן לכם לאחוזתה", ימנו אותם לחברי כנסת – עליהם לדעת שצריכים ל"זנתן הבית": הכנסת כפי שהיא עכשיו איננה הבית האמיתי, כיון שבבית זה יושבים קומוניסטים, מוסלמים ונוצרים, עד לכאלו שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל שעליהם לא יודעים איזה תואר לומר, ובכלל לא זקוקים לומר עליהם תואר, משום שהם בעצמם צועקים שבשביל השלום הכל כדאי, אפילו למסור את כל ארץ ישראל (כידוע ומפורסם אפילו בעיתונים ("פייפער'ס"))!

ולכן צריכים ל"זנתן את הבית", ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי.

1. וכמדובר כמ"פ, שהעולם מזדעזע, ומיום ליום הזעזועים גוברים יותר.

וכפי שרואים שהיום כבר הפסיקו לרמות את עצמם, לטעות ולומר על החוזה האומלל ד"קעמפ דייוויד", ע"ש "דוד מלך ישראל חי וקיים", שחתמו עליו לפני מס' שנים – שהוא דבר טוב וצריכים לשמוח על זה וכו'.

כעת כבר לא עושים לכבוד זה שום חגיגות ("באנקעטן"), לא טופחים לעצמם על השכם ולא מאחלים אחד לשני "מזל טוב" וכו'.

ובאמת, במקום לשלוח מכתבים שיש לקבוע יום זה (של חתימת ההסכם) כ"יום טוב" – היו צריכים לשלוח מכתבים שזהו יום מר ונורא, מר צער ומבהיל.

מה שפעלו ע"י החתימה על החוזה האומלל הנ"ל, הוא בכי'; אינני רוצה לומר לדורות משום שמשיח בא תיכף ומיד – אבל "מקץ שנתיים ימים" מאז שחתמו על זה רואים כיצד הלחץ על היהודים הולך וגובר!

והמצב הוא כ"כ חשוך ומר ("א ביטערער מצב") שישנם כאלו השמים חושך לאור ומר למתוק, וכן אור לחושך, שהא בהא תליא: מעולם לא קרה בהיסטוריה של עם ישראל שיהודים יפגעו בעצמם ע"י עשיית דבר המבהיל כמסירת חלקים מארץ ישראל ששייכת להם – לגוים!

במשך הדורות היו ליהודים כמה-וכמה צרות, אך עד לפני שנתיים לא הי' מעולם כזה דבר!

ויה"ד שה"מטמוניות של זהב" שאצל בני"ה יתגלו, ושישתמשו בזהב עבור בית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ מצורע, ז' ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיים וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

היכן שיהודי רק נמצא, אפילו כשהוא מצוי תחת שלטון הגוים, עד ל"מושל בכיפה" – עליו לדעת, שכל הכוונה בזה שהוא נמצא שם ובה שהגוים שם היא – כדי שהוא יברר את הניצוצי קדושה שנמצאים אצל הגוים באותו המקום.

ג. . . והכח לזה מקבלים בני ישראל מכך ש"ארץ כנען" שאל"ה הם הולכים היא – "אשר אני נותן לכם", **הקב"ה** נותן אותה לבני ישראל, ו"כל הנותן בעין יפה הוא נותן", ונותן אותה להם "לאחוזתה", אחוזת עולם בתור ירושה, וכשמדובר בירושלם אזי לא נוגע מעמדו ומצבו, שכלו וכיו"ב, אלא אם הוא יורש אזי הוא יורש את הכל, אפילו קטן גם יורש את הכל.

לפני שהקב"ה נתן את א"י לבני ישראל היתה זו אכן "ארץ כנען", אבל לאחר שהקב"ה נתן אותה לבני, ח"ו לומר שהיא איננה שייכת להם; אלא שהקב"ה רק רצה שהיא תגיע לבני באופן ד"לתת להם נחלת גוים" – שקודם זה יהי' שייך לגוים ו"ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

וענין זה (ש"אני נותן לכם" את הארץ) יודעים אפילו כשרואים שהבית בארץ כנען שייך לאמורי, שלכן "בשורה היא להם כו", אך לא מספיק לדעת אלא זקוקים אח"כ שבני ישראל יבואו ויתיישבו בבית בפועל, ולאחמ"כ שיהי' ה"נותן את הבית", שאפילו אם צריכים להרוס את הבית בכדי לברר את ניצוצי הקדושה – עושים זאת.

קופצים ממש אל תוך האש עיני מסירת חלקים מארץ ישראל!

ד. בהמשך לזה, כאן המקום להזכיר בנוגע ל"ווילדקיט" [= פראיות] שישנה אצל יהודים מסויימים למסור חלק מארץ ישראל, הארץ שהקב"ה אמר עלי' "אני נותן לכם לאחוזתה", שזוהו הרי פסוק המופיע בתורה שבכתב שאפילו הצדוקים מודים בו, וגם גוים מודים בו שהרי זה מובא ב"בייבל", אפי' כפי שתרגמוהו לשבעים לשון, בלשון עם ועם.

וכאן ישנם יהודים מסויימים הרוצים לילך נגד הפסוק ולמסור בפועל חלק מארץ ישראל לגוים, מצד פחדנות!

שזו הרי שטות הכי גדולה, לא רק היפך הדת, אלא היפך השכל, ואפילו היפך נפש השכלית של בהמה והיפך השכל והמדות של נפש הבהמית וכו' – שהרי אפילו מצד פחדנות לא שייך לרקוד בתוך האש או להעמיד את הצואר בפני החרב ולומר הנני מוכן ומזומן ר"ל!...

ואילו כאן קופצים ממש אל תוך האש ע"י מסירת חלקים מארץ ישראל!

צריכים לייזנתין את הבית, ולבנות בית חדש שיהי' בית אמיתי

ה. ואלו הסבורים שע"י הצבעתם בעד מסירת חלקים מארץ ישראל לגוים, אע"פ ש"אני

ובסוף מסכת סוטה⁹) ובמדרשים, וגם – ובמיוחד – בפנימיות התורה, החל מספר הזהר (ש"בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים"¹⁰), ובפרט בתורת החסידות (שע"י הפצת המעיינות חוצה אתי מר דא מלכא משיחא¹¹) בתורת רבותינו נשיאינו, ובפרט בתורתו (מאמרים ולקוטי שיחות) של נשיא דורנו – מעין ודוגמא והכנה ללימוד תורתו של משיח, "תורה חדשה מאתי תצא"¹², שילמד לכל העם פנימיות התורה (טעמי תורה), ידיעת אלוקות ("דע את אלוקי אביך"¹³), כפס"ד הרמב"ם¹⁴ ש"באותו הזמן . . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כו" –

וההוספה בלימוד התורה בעניני משיח והגאולה ("מלכות שבתפארת") היא ה"דרך ישרה" לפעול התגלות וביאת המשיח והגאולה בפועל ממש.

ג. ועל של פועל באתי – ובדאי יעוררו ויפרסמו בכל מקום ומקום:

כדי לפעול התגלות וביאת המשיח תיכף ומיד – על כאור"א מישראל (האנשים – הן יושבי אוהל (ישכר) והן בעלי עסק (זבולון), וכן הנשים והטף, כל חד וחד לפום שיעורא דילי') להוסיף בלימוד התורה (במיוחד) בעניני משיח וגאולה.

ומה טוב שהלימוד יהי' (ברבים) בעשרה, כי, נוסף על המעלה ד"עשרה שיושבים

9) וע"פ האמור לעיל (ס"ז בהשיחה [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 494]) שהגאולה באה ע"י התגלות ענינו האמיתי של הגלות – יומתק שסימני הגאולה הם בסוף (סיום וגמר) מסכת סוטה הקשורה עם הגלות. 10) זח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק רסכ"ו.

11) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

12) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

13) דה"א כח, ט.

14) בסיום וחותם ספרו "משנה תורה".

ועוסקים בתורה שכינה שרוי' ביניהם¹⁵, יש מעלה מיוחדת כשלומדים עניני משיח והגאולה ברבים בנוגע להתפעלות והשמחה ברגש הלב, שע"י הולכת וגדלה ההשתוקקות והצפי' לביאת המשיח¹⁶.

ועוד ועיקר כפשוט – להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד בההידור במצות הצדקה (כללות כל המצוות¹⁷) ש"מקרב את הגאולה"¹⁸.

וכדאי ונכון לקשר ההוספה בצדקה עם ההוספה בתורה בעניני משיח והגאולה – ע"י שההוספה לצדקה היא מתוך כוונה לקרב ולזרז את הגאולה, כיון שכוונה זו כשלעצמה היא חלק מלימוד התורה בעניני הגאולה – הלימוד (במחשבה – מזמן לזמן) דמאמר חז"ל "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"¹⁹.

ד. ויה"ד שהחלטה בכהנ"ל תמהר ותזרז ותביא תיכף ומיד את התכלית והמכוון – התגלות וביאת המשיח בפועל ממש, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שביום השי"ק פרשת "אשה כי תזרע וילדה זכר", "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו" (לפני הקריאה בתורה ועאכו"כ לפני לימוד פרקי אבות במנחה), תהי' לידת והתגלות משיח צדקנו ("חיוורא דבי רבי" כפי

15) אבות פ"ג מ"ו. וראה אגה"ק סכ"ג.

16) ולכן, גם אלה שרוצים ללמוד בעיון ושקו"ט (ועד לחדש חידושי תורה בעניני משיח וגאולה), מתוך מנוחה וישוב הדעת, ע"י הלימוד לעצמו או בתברותא – ישתדלו (מזמן לזמן) להשתתף גם בהלימוד בעשרה, כדי שיהי' אצלם גם המעלה שע"י הלימוד בעשרה (כבפנים).

17) ראה תניא פל"ז.

18) ב"ב יו"ד, א.

19) ובסגנון האמור לעיל – מלכות שבתפארת – יש לומר: תפארת הו"ע התורה, ומלכות – שעיקרה קיום מצוות המלך – הו"ע (המצוות, ובפרט מצות) הצדקה. ובמלכות שבתפארת (שהמלכות עצמה היא במדת התפארת) – גם הצדקה (מלכות) היא חלק מהתורה (תפארת).

תיכף במנחה: "בזאת יבוא אהרן אל הקודש"²⁷, כניסת כהן גדול ביוהכ"פ לקדש הקדשים²⁸, ולעתיד לבוא – לא רק אהרן, אלא גם כאו"א מישראל שיהי' בדרגת כה"ג ("ממלכת כהנים", כהנים גדולים²⁹), ולא רק ביוהכ"פ, אלא גם "בכל שעה שהוא רוצה ליכנס"³⁰.

ועוד והוא העיקר – שכל זה נעשה בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, כך שיכולים להודות ולברך על לידת והתגלות המשיח: "שהחיינו³¹ וקיימנו והגיענו³² לזמן הזה". ■

27 אחרי טו, ג.

28 להעיר ששיעור היומי ברמב"ם הוא בהלכות עבודת יום הכיפורים (פרקים א-ג).

29 יתרו יט, ו ובבעה"ט עה"פ.

30 ויק"ד פכ"א, ו. וראה רד"ל שם. שמו"ר פל"ח, יו"ד ובמפרשים שם.

31 להעיר, שברכת שהחיינו מברכים על שמחה הנרגשת בלב – דוקא על דבר שישנו בפועל עתה.

32 וי"ל גם מלשון נגיעה, שיכולים (לא רק להראות, אלא גם) לגעת (אנרירען – לקו"ת ר"פ שמיני).

שהוא "ביום טהרתו") – שזוכים לשמוע ההכרזה (בכל העולם ובכל סדר ההשתלשלות) ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", והנה זה כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בא (כיון ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"²⁰, וצדיקים קמים לתחי' מיד²¹), וכל רבותינו נשיאינו, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, ומשה ואהרן עמהם.

וביחד עם כל בני", "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²², "עוד אקבץ עליו לנקבציו"²³, "מאשור וממצרים כו' ומאיי הים"²⁴ – באים "עם ענני שמיא"²⁵, לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש (ש"בית תפלה יקרא לכל העמים"²⁶), ולקדש הקדשים – כמ"ש בהפרשה שקורין

20 ישע'י כו, יט.

21 ראה זח"א קמ, א.

22 בא יו"ד, ט.

23 ישע'י נו, ח.

24 שם יא, יא.

25 דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

26 ישע'י נו, ז.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא. מענדל בן חיה מושקא. ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

צריך להיות "ונתן את הבית"

התרגום ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק בפרשתינו (יד, לד) "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם", מפרש רש"י: "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, וע"י הנגע נותן הבית ומוצאן".

ה"יינה של תורה" שבפירוש רש"י:

מבואר בהוספות לתורה אור, שאמורי הי' אחד מג' שרי פרעה (העיקריים), ו"אמורי" הוא מלשון "אמור" – דיבור, אבל דיבור דלעו"ז, ההיפך מעשרה מאמרות (שבהם נברא העולם), היפך מעשרת הדברות וכו'. וממשיך לבאר שם בתו"א שהענין של דיבור הרי קשור עם מוציא שם רע, שתמורת הענין ד"שם טוב" שישנו בקדושה – הענין דהקב"ה הלך ת"ק שנה לקנות לו שם טוב, כמ"ש "טוב שם משמן טוב", אזי לעומת-זה ישנו הענין ד"אמורי" – מוציא שם רע, ע"ד מה שהי' בדור הפלגה, שהם בנו מגדל בכדי "לעשות לנו שם", שבכללות זהו הענין דאמירה ודיבור בלתי רצויים – "אמורי".

ודוקא אצל האמורי (בבתי האמוריים) מוצאים אנו "מטמוניות של זהב", ניצוצי קדושה, שהאמוריים החביאו "כל מ' שנה שהיו ישראל במדבר".

וכל הכוונה בזה שניצוצי קדושה אלו נמצאים אצל האמורי היא, בכדי שבני ישראל יכנסו לארץ ישראל ויכבשוה, ויכבשו את כל הבתים ובמילא גם את הניצוצי קדושה שבהם, וע"כ אומר הפסוק "כי תבואו אל ארץ כנען אשר אני נותן לכם לאחוזת ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" – בכדי שיחריבו את הבתים ויוציאו מהם את ה"מטמוניות של זהב", את ניצוצי הקדושה.

ב. ההוראה מכך היא:

כאשר יהודי הולך ברחוב ורואה צורה של אמורי ש"כגובה ארזים גבהו" (עמוס ב, ט) – הוא אינו צריך לפחד ממנו כלל, אלא עליו לדעת שכל המציאות של האמורי הוא בכדי שעל-ידו וממנו יגיעו "מטמוניות של זהב" לבני ישראל.

ולכן האמורי נברא באופן כזה שבטבעו הוא ירא מיהודי, "תפול עליהם אימתה ופחד", וכזה פחד שכבר ארבעים שנה לפני שבני ישראל מגיעים למקומו (לארץ כנען) הוא מחביא את ה"מטמוניות של זהב", שכאשר הוא מחביאם אין ביכולתו להנות מהם אח"כ ולא להשתמש בהם עבור תכשיטים לאשתו וכיו"ב או להראותם לאחרים וכו' – ואעפ"כ הוא מחביא אותם כבר ארבעים שנה קודם, מצד פחדו מבני ישראל! הוא הרגיש – "מזלייחה חזי" – שבני ישראל באים לארץ ישראל.

ומכך ישנה הוראה ליהודי לכל הדורות:

בעצמו בא ולוקח כל יהודי בידו; אבל הקב"ה רוצה שהיהודי יילך איתו אח"כ (ללא צורך למשוך ולגרור אותו).

ואומרים לו בפירוש ש"הקב"ה עוזרו"⁸, וכיון ש"הקב"ה עוזרו" אזי "מי יאמר לו מה תעשה"⁹!

ובפרט שלכל יהודי יש "חלק אלוהי ממעל ממש"¹⁰ – ועליו רק להסיר את האבק שנתקבץ ע"י ה"לב כסיל לשמאלו"¹¹, ואזי יתחיל ה"חלק אלוהי ממעל ממש" שלו להרעיש ("שטורעמען") ולעבוד, עד שיתאחד עם הקב"ה שאוסף ביחד כל יהודי "לאחד אחד".

וכאשר הוא מעמיד את עצמו במעמד ומצב, שמתחיל להתכונן לקבל פני משיח צדקנו כפי שצריך להיות – אזי כלל לא תופס מקום באיזה מעמד ומצב ה' ברגע שלפני זה, כיון ש"בשעתא חדא וברגעא חדא"¹² נפעל אצלו הענין ד"האר פניך ונושעה"¹³, וכפי שהמפרשים מבארים¹⁴ שזהו באופן ד"תשועת עולמים"¹⁵.

(משיחת אור ל"ג ניסן ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

(8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

(13) תהלים פ, כ – המזמור שהתחילו לאומרו בי"א ניסן ש. ז. (תשמ"א).

(9) קהלת ח, ד.

(14) ספורנו עה"פ תהלים פ, כ.

(10) תניא רפ"ב.

(15) ל' הכתוב – ישע"י מה, יז.

(11) קהלת י, ב. וראה תניא רפ"ט.

(12) ראה זח"א קכט, סע"א.

ואנן חסידיים נעני' אבתרייהו בנוגע לרבותינו נשיאנו

[. .] ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע¹ – "מצורע של בית רבי", ש"יתבי בני' עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמש"ח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא² "אמר רב אי מן חייה הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו³ ודאי היינו רבינו הקדוש⁴, דסובל תחלואים וחסיד גמור הוה"⁵], ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים⁶ להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם⁷ "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

(מתוך שיחת ש"פ תזו"מ ה'תנש"א – מוגה)

שנאמר כי רחוק ממני מנחם משיב נפשי". וראה גם ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. איכ"ר פ"א, נא. וראה לקוטי לוי"צ על מארז"ל ע' קו ש"כל הדעות אמת הם ואלו ואלו דא"ח", עיי"ש.

ואנן (חסידיים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – יוסף שמו, שנאמר "יוסיף אדני- שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פיני".

(5) פרש"י שם. – וע"ש זה נקרא "חיוורא (מצורע) דבי רבי", "ע"ש רבינו הקדוש שנקרא רבי. . . שהי' סובל תחלואים ויסורים כמוהו" (חדא"ג מהרש"א שם).

(6) שלכן "שרי חד ואסיר חד (מתיר נגע ומקנחו וקושרו מתיר האחר ועושה כן, ואינו מתיר שני נגעים יחד (כשאר הסובלי חלאים שיושב ביניהם)), אמר דילמא מבעינא דלא איעכב (אי בעי לי לצאת ולגאול את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים) – סנהדרין שם ובפרש"י.

(7) שבהערה 3.

(1) ראה אוה"ת נ"ך (ע' צג) שהטעם שמש"ח נקרא "חיוורא דבי רבי", הוא, לפי ש"בהרת עזה כשלג. . . (היא) הלעו"ז דענג העליון לבושי' כתלג חויר, וע"כ משיח שהוא גילוי פנימיות עונג העליון סובל הנגע בכדי שעי"ז יומשך העונג כתלג חויר".

(2) סנהדרין צח, ב.

(3) וע"פ פס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספי"א) "ואם יעמוד מלך מבית דוד כו'" – היינו שהוא כבר מלך.

(4) ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילא שמו, שנאמר עד כי יבוא שילא, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד ה' דורש אחר שמו*)", שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקיהו* שמו,

(* פרש"י שם. – ולהעיר מדיוק לשון פרש"י "כל אחד ה' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

(** כ"ה ("בן חזקיהו") בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם. – ולהעיר שרש"י מעתיק תיבת "מנחם", ומוסיף "בן חזקיהו". וכנראה שצ"ל בפרש"י "ה"ג בן חזקיהו", אלא שהבחור הועצער "תיקו" והשמט "ה"ג". ועצ"נ.

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורוננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

היתכן לומר על בית המקדש נגע צרעת?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

במדרש¹ מפרשים את פרשת נגע צרעת הבית על בית המקדש: "(ונתתי נגע צרעת) בבית ארץ אחוזתכם² – זה ביהמ"ק וכו'", עד "ונתן את הבית³, וביתא⁴ דנא סתרי"⁵ (חורבן ביהמ"ק), ומסיים: "יכול לעולם, ת"ל ולקחו אבנים אחרות⁵, שנאמר⁶. . הנני יסד בציון אבן וגו'".

שואלים על זה: היתכן לומר כך על בית המקדש (נגע צרעת)?

ויש לומר הביאור, שזהו על-דרך מ"ש בגמרא (במס' סנהדרין⁷) על משיח צדקנו: "מאי סימני, יתיב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע, דכתיב⁸ והוא מחולל מפשעינו, וכתיב⁹ חלינו הוא נשא¹⁰, ומשיח נקרא "מצורע" – "חיוורא (מצורע) דבי רבי שמו, שנאמר⁹ אכן גו' חשבנוהו נגוע וגו'¹¹".

זאת אומרת, שמשח מצד עצמו, ועד"ז ביהמ"ק, כולו טוב וקדושה ואין לו שייכות לכל ענין הצרעת שבא רק "מפשעינו וגו'"; וכאשר יהודים עושים תשובה – תיכף ומיד באה הגאולה, כמבואר בגמרא שם⁷ שמשח "שרי חד ואסירי חד כו' דילמא מבעינא דלא איעכב", לכשיהי' "היום אם בקולו תשמעו"¹², "לא¹³ עכבן (אפילו) כהרף עין¹⁴, ונעשית מיד "טהרת המצורע" – "זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו"¹⁵, עד לסיום הענין (הן בנוגע למצורע והן בנוגע לצרעת בית) – "וטהר"¹⁶ – ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי שיעמוד אז בתכלית הטהרה והקדושה, באופן ד"לשכון כבוד בארצנו"¹⁷, באופן נצחי ומנוחה נצחית שאין אחרי' גלות (לא כבית שני שהי' בו חורבן, "נגע צרעת") – בחי' עשר.

וכאשר נמצאים "בעשור לחודש הזה" – מודגש אז איך שהעולם עומד במצב שכולו טוב וקדושה ואין שום מקום להיפך הקדושה, מעין ובדוגמת מצב העולם לע"ל, בביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק השלישי, כשיראו בגלוי ובתכלית השלימות איך שהעולם כולו טוב וקדושה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

1) ויק"ר ספי"ז.	11) סנהדרין שם, ב ובפרש"י. עוד עד"ז ראה בסה"ש
2) פרשתנו יד, לד.	תנש"א ח"ב ע' 491 ואילך (חלקו הבאנו לקמן ע' 16).
3) שם, מה.	12) תהלים צה, ז.
4) ע"פ עזרא ה, יב.	13) סנהדרין שם, א. ע"ד מ"ש ביציאת מצרים –
5) פרשתנו שם, מב.	מכילתא ובפרש"י בא יב, מא.
6) ישעי' כח, טז.	14) ראה ענף יוסף לעין יעקב סנהדרין שם.
7) צח, א.	15) פרשתנו שם, ב.
8) ישעי' נג, ה.	16) שם, ט. כ. נג.
9) שם, ד.	17) תהלים פה, י – הקאפיטל שמתחילים למחרת
10) פרש"י סנהדרין שם.	(י"א ניסן תשמ"ו).

כשיתעורר משנתו - יראה שמיח עומד אצלו בחדר...

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למעשה בפועל:

הרי כל יהודי מאמין בביאת המשיח, ונמצא במעמד ומצב ד"אחכה לו בכל יום שיבוא¹. על יהודי לדעת, שלא מספיק להחליט בעצמו ש"אחכה לו", היינו, שמקוה ורוצה להתעורר מחר בבוקר משנתו ולראות שמיח נמצא כאן ("משיח איז דא"); הוא עומד אמנם במעמד ומצב טוב ("אחכה לו") – אבל זה לא מגיע עדיין לענין של מעשה בפועל, ו"המעשה הוא העיקר"².

ובנוגע למעשה בפועל:

יהודי צריך לדעת, שהיות והוא "מאמין באמונה שלימה (ובאמונה פשוטה) בביאת המשיח"¹, עד לאופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – אזי בשעת הליכתו לישון היום בלילה עליו להרדם באופן כזה, שכאשר יתעורר בבוקר משנתו ויראה שמיח (לא רק "עומד אחר כתלנו"³, אלא) עומד אצלו בחדר – ימצא אותו המשיח במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו!

זה לא ענין שמגיע באופן של מתנה, אלא צריך להעשות ע"י "מעשינו ועבודתינו"⁴.

ב. אך היצר-הרע מתחיל להבהילו ואומר לו: מאחר ובין כך אינך שייך לעמוד במעמד ומצב המתאים לקבלת פני משיח צדקנו – לכל-הפחות אל תבלבל את שנתך! אל תחשוב על ענינים המבהילים ויהי' לך לילה שקט, אח"כ תקום עם ראש צלול ("א קלארע קאפ") וכאשר משיח יאמר לך "שלום עליכם", תוכל לענות לו – בראש צלול – "עליכם שלום!"

לשם מה אתה צריך להבהיל את עצמך שהיות ומשיח בא, צריכים "להתלבש" כמו שצריך, כלומר, שהלבושים – מחשבה דיבור ועאכו"כ מעשה – צריכים להיות באופן המתאים ליהודי שמיח נותן לו "שלום עליכם" – הרי בין כך אינך שייך למעמד ומצב זה!...

ג. אומרים ליהודי ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחני"⁵, ומזה מובן שבכחו של כל יהודי להגיע למעמד ומצב זה.

ומוסיפים ואומרים לו, שבתור הקדמה לקבלת פני משיח צדקנו יהי' הענין ד"ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"⁶ – כפי שרש"י מספר⁷ לילד קטן הלומד חומש, שהקב"ה

1) עיקר הי"ב מהי"ג עיקרים.	4) תניא רפ"ז.
2) אבות פ"א מי"ז.	5) במדב"ר פי"ב, ג.
3) ל' הכתוב – שה"ש ב, ט. וראה "קול קורא"	6) ישעי' כז, יב.
4) בהקריאה והקדושה" סיון תש"א.	7) עה"פ נצבים ל, ג.

